

משבר. זמן. חורף.

אני מסתכל עליה
מזהה כל פרט ופרט שלה
כל נקודה וסימן שרק אני רואה בה
דברים שלא נאמרים שקיימים בחלל בין שנינו
אותם רגעים מדהימים שמכוונים רק אלינו

היא מסתכלת עליי
היא יודעת כמה עמלתי להשיג אותה
איך לא ניסיתי לקנותה
רואה את המתח על פניי
את האש שבוערת בעצמותיי
הניצוצות הקסומים שלה שאין באחרת

והיא אומרת
תגיד לי
תגיד לי את שלושת המילים
אתה יודע מה הן בדיוק
משהו כמוס שאתה שומר כבר זמן רב באיפוק
אני מתבונן בה, בגמרא, חנוק
ולוקח שאיפה,

משבר. זמן. חורף.

משבר
תחושת כאב מתמשך שלא עובר
מלוא הריקנות לעומת מה שאפשר יותר
בירא עמיקתא, תהום ללא תחתית
כמו ריצה במקום ללא תכלית

זמן

מתכלה לאיטו כמו בלון חמצן

זרם קבוע ללא משא ומתן
חמקמק ונעלם בקלות
מתקדם בעודי עומד בלאות

חורף

משהו אפל רטוב וקר
כאילו כמו סרט דיכאון מצוייר
איכשהו אתה מוצא את עצמך נסגר
ומתעורר מחר
ממש מאוחר
והופ עוד יום עבר
נגמר
וחזר
וחזר
וחזר

איך זה שפעם הייתי בולע כל דף ברעב
מסתכל על כל ספר מאוהב
לא אכפת לי מה המצב
אני מפנה ל"עויילים הזה" את הגב
ועכשיו?
עכשיו אני שבר כלי
למה עזבתני אלי אלי

וברגע אחד שנמשך לאיטו
מגיע לי הבזק חד שאין כמותו
אני מתבוננן, מהרהר ומברר
הרי מהו בעצם משבר?

משבר הוא מקום הישיבה של היולדת
שם צעקת הכאב עם השמחה מתאחדת
וכמו שאי אפשר להסיר את כאב הציר
עם הבכי הראשון, הלב פעימה מחסיר

ומתוך הקושי בא היציר

הזמן הוא חבר נאמן
רצף החיים שממלא את היומן
מחזוריות אינסופית של התחלות חדשות
הזדמנות לתקן את העבר, וגם את מה שנשאר

והחורף?

החורף הוא עת להתכנסות ומחשבות
טעינת הקרקע בעוצמות לבאות
הפוגה מהריצה שמאיצה את החיים
מנוחה והתרעננות לקראת האתגרים

אז היא מסתכלת עליי ואני עליה בחזרה
מוודא ששנינו יודעים מה המטרה
השקטת הסערה
ריצה אל ההארה שבקצה המנהרה
מציאת הגדרה לכל מאורע
שמירה

על המהות, האחידות, היצירתיות שבקביעות
ניסיון לדבקות באלוקות
בלי שום מסכות ובכנות

// מאור דוד רביבו